Ми так часто в житті
граєм ролі чужі, як не смішно,
Хоч самі у багні,
серед тих, хто лукавий і грішний.
Ми так любим когось
за сліпу необачність повчати,
Хоч самі бруд і фальш
за собою не здатні прибрати.
Світ у глумі загруз,
в лицемірстві й олжі по коліна,
І вростає у лють,
наче в землю, розлогим корінням.
З нафталінових душ
світ будує нові піраміди,
А ми раді чимдуж,
що згоріла стодола в сусіда.
Гей, чоло опустім,
поклонімся землі і тополі,
Від спокуси до зла
утікаймо, неначе від болю!
Із сумління стягнім
лиходійну, огидну перуку —
Може, нам і простять
за повинну і діти, і внуки.